

Forfatter: Udrag fra Fjorten eventyr og fortællinger

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 225.

Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365519056.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Men idyllen blev brudt. Inden Ingemann udgav sin næste samling fortællinger, blev han involveret i den eneste litterære fejde, han i sit liv deltog i. Chr. Molbechs beske kritik af *Valdemar Seier*, 1826, og *Erik Menveds Barndom*, 1828, vakte Ingemanns gamle bitterhed over den ubarmhjertige behandling, han i tidens løb var blevet udsat for af den litterære kritik, og for at befri sig for denne lammende følelse skrev han det lange eventyr *Huldre-Gaverne*, 1831, hvor han fik gennemheglet alt det i samtidens kulturliv, han følte sig i opposition til. Først og fremmest drejer det sig om det hovmod, der vil måle alt med forstandens alen - også det umålelige, nemlig åndens udtryk i religion og poesi. Eventyret affødte en fornyet kritik af Ingemanns hele livssyn, som han måtte besvare. Længe afholdt fejden ham dog ikke fra anden litterær virksomhed; foruden et par digtsamlinger udfærdigede han de sidste historiske romaner, og kortprosaen vendte han tilbage til med *Varulven*, *Den levende Døde*, *Corsicaneren*. *Tre Fortællinger*, 1835. Den lille samling betegner et højdepunkt blandt forfatterens fortællinger om ekstreme psykologiske tilstande, men reaktionerne på udgivelsen opmuntrede ham ikke til at fortsætte inden for denne genre.